

Boros Imre: Felzárkózás és leszakadás

2016 március 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Gondolom, kevés olyan kérdés van a politikában, amiről a hazai politikai paletta két pólusa azonosan vélekedne.

Ezen kevés eset között megemlíthető, hogy függetlenül a politikai hovatartozástól, a 2000-es évek elején mindenki célként jelölte meg, hogy a közelgő uniós tagságunk révén lehetőségünk lesz a folyamatos felzárkózásra a nálunk fejlettebb országcsoporthoz.

Letudtuk az első évtizedet a közösségben, eljött a számvetés ideje. A számok, sajnos, nem sugároznak szívderítő képet. Jogi értelemben 2004 májusában lettünk teljes jogú tagjai a közösségnek, az onnan jövő forrásokat a következő évben kezdtük pályáztatni, tehát valós hatást csak 2006-tól fejthettek ki ezek a támogatások. Kiinduló bázisnak tehát egységesen 2006-ot tekintjük.

A felzárkózás sikerének megítéléséhez pedig a gazdasági fejlettség szintjének mérésére általánosan használt bruttó társadalmi terméket (GDP) fogadjuk el, annak ellenére, hogy a valós összehasonlításra inkább a GNI (nemzeti jövedelem) lenne alkalmasabb, de sajnos erre nincs teljesen megbízható hazai elérhető forrás. GDP-alapon Lengyelország volt a legeredményesebb. Az egy főre jutó GDP-érték 2006 és 2014 között náluk harminchárom százalékkal emelkedett. Ezüstérmét a maga huszonkét százalékos értékével Szlovákia szerzett. A mi 2,9 százalékos értékünket még Csehország is felülmúlja a maga 5,2 százalékával. A mi szempontunkból nyugati etalonnak számító Ausztria pedig azért érdekes, mert a miénkhez hasonlítva toronymagasan álló 2006-os értékét is további négy százalékkal volt képes növelni, pedig a 2008-ban kezdődött pénzügyi válság az osztrákokat is sújtotta.

A legkevesebb, amit megállapíthatunk, hogy hazánkat az elmúlt évtizedben páratlan történelmi kudarc érte, ami ebben a mára huszonnyolc tagúra bővült közösségben eddig egyedülálló, ezért alapos elemzést igényel. Ismét kidoztunk egy évtizedet az ablakon a nemzetek versenyében. Még 2003-ban, a Medgyessy-kormány idején is reális volt az esélyünk arra, hogy fejlettségünk, felkészültségünk alapján 2008-09 táján tagjai legyünk az eurózónának is. Ennek a meggyőződésének az akkori miniszterelnök is többször a nyilvánosság előtt adott hangot, pedig a sikertelenség árkait akkor már bőven ásta a balliberális kormány.

Első célpontként a hazai mezőgazdaság sikereit torpedózták meg. A nyugati normák szerint 2003-2004-ben már lejárt, de a hazaiak szerint még forgalomképes hasított-félsertés-importtal tarolták le a sertésstartó telepeket, és küldték padlóra a legjelentősebb hazai állattenyésztési ágazatot. A polgári kormány a mezőgazdasági fejezet tárgyalását már kénytelen volt a 2002-es választási kudarc után az új kormánynak átengedni. Az eredmény lehangoló volt. A mára már megszűnt tejkvótánk még a csehekénél is kisebb lett, és a lengyelek ötvenöt százalékos támogatásintenzitása mellett nekünk be kellett érniük huszonöt százalékkal.

A környező országok gazdái megnövekedett versenyképességük miatt szinte lemosták a magyar gazdákat a piacról nemcsak külföldön, de a hazai pályán is. A LEADER névre hallgató vidékfejlesztési uniós fejezet inkább hasonlított politikai hálózatszervezési modellre, mint vidéki közösségfejlesztésre. Az európai kohéziós alapok nálunk a kívánatos plusz eljelenek, a fejletlenek felzárkóztatásának éppen az ellenkezőjét produkálták. Mára a hét magyar régióból négy az uniós legszegényebbek közé tartozik.

A legkirívóbb példa éppen a Budapestet is magába foglaló, úgynevezett központi régió esete. A fővárosokat azok magasabb fejlettsége okán a visegrádiak mindenütt külön régióként szerepeltették, hazánkkal ellentétben. Demszky kijárta, hogy Pest megyével együtt számolva még első típusú (Objective 1) fejlesztési terület maradjon a főváros is. Így sikerült pénzt szerezni a 4-es metróra és más projektekre, miközben Pest megyében ma is fejletlen állapotok vannak, de a hivatalos státus már nem az, és ezért sokkal kisebb a támogatási intenzitás. Hazai vállalkozások felzárkóztatására szinte semmi forrás nem jutott. Hivatalos statisztikák a források kevesebb mint húsz százalékaról szólnak. A hazai cégek a gigantikus vas- és betonprojektekről (út- és vasútépítések) a közbeszerzési jog hazai változata miatt szinte teljesen kiszorultak fővállalkozóként, azokat rendre a hazánkba települt külföldiek nyerték, fő cégük referenciáit bemutatva.

Bevett gyakorlattá vált, hogy az alvállalkozókat még igazolt teljesítmény esetén sem fizették ki, emiatt a hazai kivitelezők tömegével mentek tönkre. Csatlakozásunk tehát „igazi történelmi ív” baloldali projekt a maga tragikus sikertelenségével. Jogos a kérdés, hogy a 2010-ben a végrehajtó hatalomba visszatérő kormány miért nem változtatott érdemben. Sok lehetőség, sajnos, a merev uniós szabályok miatt nem volt. A szinte átláthatatlanul bonyolult lebonyolítást a temérdek közreműködő szervezetet egyszerűsítette. Fő célként azt jelölte meg, hogy az unióból nekünk járó források maradéktalanul megérkezzenek. Ez a cél realizálódott. Egy romokban lévő, zuhanó

teljesítmény? gazdaságot örökölt 2010-ben a kormány, 2013 végéig, amikor az uniós finanszírozási terv végső határideje lejárt, részben az uniós forrásokkal kapcsolatos intézkedéseinek is betudhatóan azonban sikerült a gazdaságot ismét reménytelenül fejlődési pályára állítani.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló